

1. čtení: Ex 33,15-23

Kázání: Mt 23,37 *Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni; kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste!*

Dnešní neděle je třetí neděle velikonoční. A zpravidla se v kostelích čte tuto neděli příběh o zjevení Ježíše učedníkům na cestě do Emaus. Na dnešní den však připadá ještě jiný svátek. Vlastně svátky dva. Jedním je den vítězství nad fašismem. 8. května v roce 1945 kapitulovala německá vojska a skončila tak nejhorší válka v dějinách lidstva. Tento svátek si zaslouží naši pozornost. Už jen proto, že jsou mezi námi lidé, kteří druhou světovou válku zažili. Avšak ještě jeden svátek připadá právě na dnešní den. V Bibli se o něm sice nemluví, podle mého názoru je však důležitý a krásný. A s ohledem na tento svátek jsem vybral i ten přečtený verš jako základ dnešního kázání.

Viděli jste někdy někdo Boha? Na vlastní oči? Myslím, že ne. Bůh sám v Bibli přece říká, že jeho tvář nespatří Nikdo. Ani já Boha nikdy na vlastní oči neviděl. Jak asi Bůh vypadá? Napadlo vás to někdy? Samozřejmě můžeme být pokornější než Mojžíš a tvrdit, že nás to nezajímá. Že bychom Boha nikdy vidět nechtěli. To se přece nesluší. Je ale dobré také vědět o Mojžíši, že to byl nejpokornější ze všech lidí. A on Boha spatřit chtěl. Můj syn má podobnou touhu. Dokonce by ho zajímalo, jestli má Bůh doma nějaké hračky a jaké. Na této straně věčnosti se to však nikdy nedovíme. Ani to, jak Bůh vypadá, ani jaké má doma hračky. Co je ale pro nás důležitější, než to, jak asi Bůh vypadá, je, jaký Bůh je. Jak si ho představit? Bible nám v tom docela pomáhá. Nabízí nám spoustu obrazů a přirovnání, jaký Bůh je. Nikdy ale nezapomeňme, že to jsou obrazy a přirovnání, jinak by nám z toho Bůh vyšel vskutku prazvláštně. V Bibli se totiž dočtete, že Bůh je válečník a bohatýr, také ale milující manžel, je číšníkem, zedníkem, pastýřem, zahradníkem, je jako orel, jako stín, jako světlo. V Ježíši Kristu se nám Bůh představuje jako cesta, chleba, voda, dveře. Bůh je ale také často jmenován otcem. I v modlitbě Páně ho tak oslovujeme. Říkáme: Otče náš. Nezapomeňme, že i to je obraz. A je to jistě krásný obraz. A hodně starý obraz. Pochází totiž z doby, kdy otec byl většinou skutečně ještě otcem. Ten, který měl autoritu, vážnost, byl přísný i milující zároveň. Takový ten otec, který své děti trestá a zároveň je přijímá, jako v tom podobenství o marnotratném synu. Je to krásný obraz, Bůh je náš otec.

V dnešní době ale čím dál víc spatřuji také stinnou stránku tohoto obrazu. Kolik lidí totiž v dnešní době vyrostlo bez otce? Nikdy otce nepoznali. Jak se tihle lidé mají modlit: Otče náš, když nikdy nezažili, co to je otec? A co lidé, kteří sice otce měli, rozhodně to ale nebyl otec milující? A bohužel to není výjimkou. Většina mých přátel a lidí blízkých by pro svého otce rozhodně nepoužili slova jako autorita, váženost nebo milující. Mnohem častěji by to byla slova jako slaboch, tyran, násilník, alkoholik, zbabělec. A často i slova mnohem horší s ohledem na to, co všechno se svým otcem museli prožít. Jak se tihle lidé mají modlit: Otče náš, když slovo otec pro ně znamená něco, na co by radši zapomněli? A tak jsem ne jednou slyšel otázku, proč není Bůh jako matka? Vždyť v dnešní době je to mnohem častěji právě máma, která znamená pro dítě lásku, autoritu, věrnost, sebeobětování. Ano, to, co Bible nazývá otcovskou láskou, to se dnes mnohem častěji projevuje láskou mateřskou. Bible je stará kniha napsaná starou řečí a používající staré obrazy, které, pokud mají mít dnes smysl, je třeba vykládat. V Bohu je vše, co k životu potřebujeme, je v něm ta láska otcovská i mateřská.

A tak jsem na dnešní neděli vybral právě ten text, který mluví o Bohu jako o kvočně. Kvočna, to je slepice, která dokáže vysedět vejce a postarat se o kuřata. Přičemž vydává kvokavé zvuky, proto kvočna. Taková slepičí máma. A náš Bůh, pán nebes i země, nemá problém připodobnit se právě ke kvočně. Ke slepici. Jako kvočna chrání svoje kuřata před zimou, schovává je pod křídla, když prší nebo se blíží nebezpečí, vodí je k potravě, tak nás Bůh ochraňuje a vodí nás tam, kde můžeme přežít a žít. Kde se z kuřat můžou stát dospělé slepice a kohouti. Není to krásný obraz? Neukazuje nám Bůh i v tomto obraze, že je schopen a ochoten udělat cokoli, aby byl s námi? I připodobnit se ke slepici.

Na dnešní den, druhou neděli v květnu připadá den Matek. Můžeme si tak dnes zvlášť připomenout, že každý z nás má nebo měl matku, mámu, maminku. Tu, která nás porodila, odkojila, vychovala. Ano, ani mámy nejsou vždycky ideální. Ale jsou to mámy. I za ně můžeme a máme být Bohu vděční.

Mám rád básníka Vladimíra Holana, a tak si dovolím v dnešním kázání přečíst jednu jeho báseň. Jmenuje se Matka.

Matka

Viděl jsi někdy svou starou matku
ve chvíli, kdy ti odestýlá postel,
zastkruje, napíná, urovnává a hladí prostěradlo,
aby tam nebyla ani jedinká tlačící vráska?
Její dech, pohyb její ruky i dlaně
je tak láskyplný,
že jako minulý hasí dosud požár v Persepoli
a jako přítomný utišil už nějakou budoucí bouři
na čínském nebo jiném dosud neznámém moři...

(Holan 1964: 171)

Až se dnes budeme modlit modlitbu Páně, budeme říkat: Otče náš. Vězte ale, že se v tom oslovení skrývá i to vše, co pro nás znamená slovo maminka. A kdyby se někdy stalo, že se vám bude Bůh zdát cizím, nepřátelským, vzdáleným, neslyšícím vaše prosby, můžete si připomenout, že takový není. Že mnohem více je k nám jako kvočna ke kuřatům. Amen